

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Górniak

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2021 w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę 1.826,55 zł

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1.826,55 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 września 2020 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII C 107/21

UZASADNIENIE

W dniu 19 stycznia 2021 roku powód (...) Sp. z o.o. w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zasądzenie kwoty 1.826,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 września 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 18 czerwca 2020 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki B. (...) nr rej. (...), stanowiący własność A. M. i M. M.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W związku ze szkodą poszkodowani podjęli próbę ustalenia szczegółów oraz dokładnych warunków najmu pojazdu zastępczego organizowanego przez ubezpieczyciela i w tym celu przesłali mu stosowne zapytanie wraz z ankietą. Po otrzymaniu oferty od ubezpieczyciela okazało się, że nie spełnia ona wymogom pokrzywdzonych. Dlatego też zdecydowali się oni wynająć pojazd klasy D od warsztatu przeprowadzającego naprawę w systemie bezgotówkowym za stawkę 245 zł netto za dobę, co przy 11-dniowym okresie najmu dało sumę 3.314,85 zł brutto. Na okres ten składał się przestój z powodu oczekiwania na ocenę techniczną (1 dzień), na części zamiennie po otrzymaniu oceny technicznej (6 dni) oraz związany z technologicznym czasem naprawy (4 dni). W dniu 23 czerwca 2020 roku poszkodowani scedowali wierzytelność z w/w tytułu na rzecz warsztatu, który następnie w wyniku umowy o powierniczy przelew wierzytelności z dnia 12 sierpnia 2020 roku przeniósł ją na powoda. Pismem z tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty należności z tytułu najmu pojazdu zastępczego. W

odpowiedzi ubezpieczyciel wypłacił kwotę 1.488,30 zł. Na koniec pełnomocnik podniósł, że między stronami sporna jest dobową stawka za najem.

(pozew k. 5-9)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, iż poszkodowany został poinformowany o możliwości zorganizowania przez pozwanego bezpłatnego najmu pojazdu zastępczego oraz o akceptowanych stawkach najmu. Pomimo otrzymanej informacji poszkodowany wynajął pojazd za znacznie wygórowaną stawkę, czym przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody. Dlatego też pozwany zweryfikował stawkę najmu do akceptowanej przez siebie kwoty 110 zł netto za dobę.

(odpowiedź na pozew k. 45-47)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. W piśmie procesowym z dnia 15 czerwca 2021 roku pełnomocnik pozwanego uzupełniająco wyjaśnił, że nie kwestionuje rynkowego charakteru stawki dochodzonej przez powoda.

(protokół rozprawy k. 105-107, pismo procesowe k. 109-109v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 czerwca 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki B. o nr rej. (...) będący współwłasnością A. M. i M. M..

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka A. M. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 czerwca 2021 roku k. 105v.-106, zeznania świadka M. M. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 czerwca 2021 roku k. 106-106v., z akt szkody k. 89: oświadczenie sprawcy kolizji drogowej; okoliczności bezsporne)

W dniu 18 czerwca 2021 roku A. M. zgłosił szkodę pozwanemu, który wdrożył postępowanie likwidacyjne. Po otrzymaniu zgłoszenia ubezpieczyciel powiadomił poszkodowanego o możliwości nieodpłatnego zorganizowania najmu pojazdu zastępczego. Wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tego tytułu obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, a także, że w przypadku zorganizowania pojazdu zastępczego przez poszkodowanego we własnym zakresie koszt najmu zostanie zweryfikowany do kwoty – dla klasy pojazdu D i okresu najmu powyżej 7 dni – 110 zł netto. Ponadto podniósł, że pokrywa koszty po wskazaniu zasadności i udokumentowaniu wynajmu pojazdu, że wynajęty pojazd powinien być podobnej klasy, co uszkodzony, że okres wynajmu wynika ze sposobu rozliczenia szkody.

(pismo k. 51-52, podsumowanie zgłoszenia szkody k. 53-54v., pismo z załącznikami k. 55-57, okoliczności bezsporne)

W dniu 23 czerwca 2020 roku w wiadomości email pracownik serwisu, do którego A. M. wstawił uszkodzony pojazd, poinformował pozwanego, iż przesłana poszkodowanemu oferta najmu pojazdu zastępczego jest ogólnikowa i nie zawiera szczegółowych, a istotnych dla poszkodowanego informacji odnośnie warunków najmu. Wskazał, że poszkodowany wyraził zainteresowanie propozycją zorganizowania pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela, prosi jednak o udzielenie odpowiedzi na szereg pytań dotyczących warunków najmu (m.in. czy istnieje możliwość wynajęcia pojazdu z automatyczną skrzynią biegów i hakiem holowniczym, czy wynajmowany pojazd ma wykupione pełne ubezpieczenie OC/AC, czy najem przewiduje limit km, czy jest udział własny w szkodzie, czy umowa zawiera zapisy o karze umownej, czy pojazd zastępczy będzie dostępny „od ręki”). Wyjaśnił ponadto, że przesłanie informacji w tym zakresie pozwoli poszkodowanemu na podjęcie decyzji odnośnie wyboru usługodawcy oraz zastrzegł, że nie udzielenie odpowiedzi w terminie 3 dni skutkować będzie potraktowaniem oferty ubezpieczyciela za niewiążącą oraz skorzystaniem przez poszkodowanego z oferty najmu wystosowanej przez serwis.

Wymienione w zapytaniu kryteria były ważne dla A. M., któremu zależało w szczególności na możliwości przewozu dzieci i zwierząt, na haku holowniczym, na ubezpieczeniu auta zastępczego, na braku kaucji.

Pozwany nie odpowiedział na powyższą wiadomość, a tym samym uniemożliwił poszkodowanemu porównanie swojej oferty z propozycją najmu wystosowaną przez warsztat naprawczy.

(zeznania świadka A. M. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 czerwca 2021 roku k. 105v.-106, wydruk wiadomości email wraz z załącznikami k. 18-20, raport z weryfikacji ofert najmu k. 21)

W dniu 23 czerwca 2020 roku A. M. podpisał z T. Sp.j. w Ł. umowę najmu pojazdu zastępczego marki B.. Stawka dobową za najem została w umowie oznaczona na kwotę 245 zł + podatek VAT. Umowa nie była obciążona kaucją, karami umownymi, ani żadnymi dodatkowymi opłatami (np. za fotelik dla dziecka i przewóz zwierząt), wynajmowany pojazd posiadał ubezpieczenie OC + AC, brak było udziału własnego najemcy w szkodzie. W treści umowy wskazano, iż zapłata za najem może nastąpić w formie bezgotówkowej pod warunkiem skutecznego przelania prawa do odszkodowania przysługującej najemcy z tytułu szkody komunikacyjnej.

Tego samego dnia wynajmujący zawarł z A. M. umowę cesji wierzytelności, zgodnie z którą poszkodowany przełał na wynajmującego wierzytelność z tytułu odszkodowania z polisy OC sprawcy za szkodę komunikacyjną w pojeździe marki B. z dnia 18 czerwca 2020 roku, likwidowaną przez (...) S.A., celem pokrycia całkowitego kosztu najmu pojazdu zastępczego zgodnie z zawartą umową najmu. Następnie, w dniu 12 sierpnia 2020 roku T. Sp.j. w Ł. zawarł z powodem umowę o powierniczy przelew wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność uprzednio nabyta przez cedenta od poszkodowanego.

Podpisując przedmiotowe dokumenty A. M. dysponował stosownym pełnomocnictwem do działania w imieniu drugiego współwłaściciela pojazdu.

Pojazd zastępczy A. M. użytkował do dnia 3 lipca 2020 roku, w której to dacie odebrał naprawiony pojazd.

(zeznania świadka A. M. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 czerwca 2021 roku k. 105v.-106, pełnomocnictwo k. 14, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 24, wyliczenie/kosztorys najmu pojazdu k. 25, umowa cesji k. 28, zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności k. 29, umowa o powierniczy przelew wierzytelności k. 30, z płyty CD na k. 32: protokół zdania pojazdu zastępczego; okoliczności bezsporne)

W dniu 10 lipca 2020 roku wynajmujący wystawił na A. M. fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.314,75 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego przez okres 11 dni. Termin płatności został ustalony na dzień 24 lipca 2020 roku.

Pismem z dnia 12 sierpnia 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikającej z faktury VAT.

(faktura k. 27, wezwanie do zapłaty k. 32, okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 14 sierpnia 2020 roku pozwany poinformował wynajmującego o przyznaniu świadczenia w wysokości 1.488,30 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. W treści decyzji wyjaśnił, że zweryfikował stawkę dobową do kwoty 110 zł netto.

(z akt szkody: decyzja; okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 19 października 2021 roku na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominięta wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. techniki motoryzacyjnej i rekonstrukcji wypadków, bowiem wniosek ten zmierzał do wykazania ustalenia rynkowej stawki najmu pojazdu zastępczego, a ostatecznie ta stawka najmu pojazdu zastępczego nie była kwestionowana jako rynkowa.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 18 czerwca 2020 roku, w wyniku którego należący do A. M. i M. M. samochód marki B. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, jak również okresu najmu. Sporna była jedynie dobową stawka za najem.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i

ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, że po zgłoszeniu szkody pozwany przekazał poszkodowanemu informacje na temat najmu pojazdu zastępczego, które jednak miały bardzo ogólnikowy charakter. Pozwany ograniczył się jedynie do wskazania akceptowanych stawek najmu, nie podając natomiast innych istotnych warunków umowy. Treść otrzymanej informacji umożliwiła zatem wyłącznie ustalenie poziomu, do którego pozwany zamierzał weryfikować stawkę najmu pojazdu w przypadku zawarcia umowy z podmiotem trzecim, przy czym uwypuklenia wymaga, że przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny charakter. Pozwany nie załączył umów, które łączą go z podmiotami świadczącymi usługi najmu pojazdu, regulaminów, czy też cenników wypożyczalni, ograniczając się do przesłania wyłącznie wzoru umowy z załącznikami, co do których brak jest jednak dowodu, że obowiązują (co więcej dokumenty te nie zawierają szczegółowych informacji na temat warunków najmu i pozwalają jedynie ustalić, że brak jest limitu km, opłata za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego wynosi 1,50 zł za 1 km, a kwestia udziału własnego zależy od rodzaju zamówienia). W odpowiedzi na tak sformułowaną informację pozwany został wezwany do przedstawienia konkretnych umów najmu, a także podania szczegółowych warunków najmu, m.in. czy istnieje możliwość wynajęcia pojazdu z automatyczną skrzynią biegów i hakiem holowniczym, czy wynajmowany pojazd ma wykupione pełne ubezpieczenie OC/AC, czy najem przewiduje limit km, czy jest udział własny w szkodzie, czy umowa zawiera zapisy o karze umownej, czy jest możliwość przewozu zwierząt. Jednocześnie pracownik serwisu zapewnił, że poszkodowany wyraził zainteresowanie propozycją zorganizowania pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela, dodając, że brak odpowiedzi na złożone zapytanie skutkować będzie skorzystaniem przez poszkodowanego z oferty warsztatu naprawczego. Pomimo tak sprecyzowanego zapytania pozwany nie zdecydował się udzielić na nie odpowiedzi. W ocenie Sądu inercją pozwanego, będącego profesjonalistą, należy postrzegać w kategoriach milczącej akceptacji warunków umowy najmu zawartej pomiędzy serwisem naprawczym a poszkodowanym. Nie istniały bowiem żadne obiektywne przeszkody, aby pozwany zwrócił się do firmy (...) o przesłanie umowy najmu, a następnie, aby dokonał weryfikacji jej postanowień. W konsekwencji zdaniem Sądu nie można stawiać poszkodowanemu zarzutu, że nie współpracował z ubezpieczycielem w celu minimalizacji rozmiaru szkody. Powtórzyć należy, że przed zawarciem umowy najmu osoba reprezentująca A. M. skontaktowała się z pozwanym, celem ustalenia warunków najmu pojazdu zastępczego, nie otrzymała jednak żadnych konkretnych informacji. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany jest najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego

ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W zaistniałych realiach A. M. został pozbawiony prawa do weryfikacji przedstawionej przez firmę (...) oferty pod kątem jej atrakcyjności. Pozwany poprzestając na częściowej informacji odnośnie proponowanego najmu, a także ignorując wiadomość przesłaną przez serwis naprawczy, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nieojalnie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. Dlatego też Sąd uznał, że pozwany pozbawił się po pierwsze możliwości zweryfikowania stawek przyjętych przez T. Sp.j., po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania. Pozwany nie udowodnił także, aby stawki umowne nie miały rynkowego charakteru. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2017 roku (III Ca 752/17, L.), obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody jest udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaferowanych przez powoda jest zawyżona, a stawka najmu określona w umowie najmu w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu podlegają fakty, a nie ich brak. To nie powód winien udowodnić, że poniesione koszty najmu samochodu zastępczego nie są zawyżone, lecz pozwany powinien dowodzić, że jest możliwe tańsze wynajęcie samochodu zastępczego takiego typu jak określony w umowie poszkodowanego z powodem. Inaczej niż w przypadku odszkodowania związanego z uszkodzeniem pojazdu mającego umożliwić jego przywrócenie do stanu sprzed szkody, odszkodowanie za wynajem pojazdu zastępczego jest należne tylko wówczas, gdy poszkodowany rzeczywiście takie koszty poniósł. A skoro tak, to powinien udowodnić ich rzeczywistą (faktycznie poniesioną) wysokość. Udowodnienie tego jest możliwe np. w oparciu o dokumenty (umowy, rachunki, faktury) i nie jest konieczne zasięganie opinii biegłego w tej kwestii. Dopiero gdy pomiędzy stronami procesu wywiąże się spór co do relacji poniesionych kosztów do kosztów rynkowych może być potrzebne zasięgnięcie opinii biegłego. Wówczas – zgodnie z art. 6 k.c. – ciężar dowodu spoczywa na stronie, która chce dowieść, że koszty poniesione przez poszkodowanego zostały zawyżone, zatem na pozwanym. W realiach niniejszej sprawy to pozwany zaniedbał swoich obowiązków procesowych, a w konsekwencji to dla niego powstały negatywne skutki procesowe. Skoro nie udowodnił, że stawka wynajmu samochodu zastępczego, umówiona pomiędzy firmą (...) a poszkodowanym jest zawyżona, to uprawnione jest uwzględnienie tej stawki. Podsumowując Sąd uznał, że A. M. był uprawniony do wynajęcia pojazdu za stawkę 245 zł netto.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.826,55 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 września 2020 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Sąd przy tym zasądził odsetki od daty 13 września 2020 roku do dnia zapłaty, albowiem wezwaniem z dnia 12 sierpnia 2020 roku strona pozwana została wezwana do zapłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego (k. 31), zatem w dniu 13 września 2020 r. z pewnością wiedziała, jaki był koszt wynajęcia pojazdu zastępczego, zwłaszcza że zakład ubezpieczeń już wcześniej przyznał kwotę 1.488,30 zł tytułem zwrotu kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego (decyzją z 14 sierpnia 2021 roku).

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117 zł obejmującą opłatę sądową od pozwu – 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 900 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Przy czym o odsetkach orzeczono na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.